

Можеби никогаш

Колин Хувер

За Кендал Смит, една од моите најдобри
пријателки. Ти си покрај мене уште од времето
кога бевме деца и немаше да успеам да направам
ништо од ова без тебе.

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Maybe not

© 2014 Colleen Hoover

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Можеби никојаш

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

Убеден сум дека во пеколот има систем за аудио пренос и свонењето на мојот аларм рокнато до даска доаѓа директно од вресоците на сите изгубени души.

И тоа е причината што никогаш немам убиено никого, затоа што нема теоретска шанса да живеам со овој звук цела вечност. Јас не можам да живеам со него ни пет секунди.

Ја подавам раката и го исклучувам алармот, ужувајќи се од помислата дека ме чека нов ден на работа. Го мразам фактот што морам да работам како мочан шанкер само за да си го плаќам школувањето. Добро, ако ништо друго, фала му на Бога што Риц не ми бара да плаќам кирија секој месец и компензираме со тоа што му го менаџирам бендот. Тоа сега засега ни функционира, но човече, ги мразам утрата.

Прво ги истегам рацете, а потоа почнувам да си ги тријам очите за да се расонам. Во моментот кога си ги

Можби Никотиш

допирам очите со прстите, за секунда си помислувам дека има шанса моите најголеми стравови да се претвориле во реалност и дека горам во пеколот затоа што... **ДА МУСЕ СНЕВИДИ! Копиле едно! Ке го убијам!**

„Риц!“ се дерам.

Ох човече. Како гори. Како пече.

Станувам и се обидувам да ги отворам очите, но премногу ме печат и солзат за да бидат од некаква корист. Ова е најстарата забанција на сите времиња и не ми се верува дека паднав на неа. *Повторно.*

Не можам да си ги најдам шорцевите - *леле колку боли* - па слепо се тетеравам кон тоалетот за да го измијам лутиот чили сос од очите и рацете. Ја наоѓам кваката, ја отворам вратата и летам директно накај лавабото. Прилично сум сигурен дека слушам женско пискање, но постои добра шанса тој што писка да сум јас.

Ги ставам дланките под чешмата, ги полнам со вода и ги кревам кон очите, плакнејќи ги неколкупати сè додека пржењето не почне да попушта. Кога болката во моите очи почнува да се намалува, тогаш почнувам да чувствувам болка во рамото од непрестајните удари во него.

„Губи се оттука, манијаку еден!“

Сега сум доволно расонет за да знам дека навистина слушнав женско пискање и дека една девојка ме удира. Во *мојот* тоалет.

Грабнувам еден пешкир и си го лепам за очите додека се штитам од нејзините удари со лактот.

„Мочав, копиле едно изопачено! Бриши надвор!“

По ѓаволите, колку силно мава. Сè уште не можам да ја видам, но ги чувствувам нејзините тупаници како ме млатат. Ѓ ги грабнувам двата зглоба за да престане да ме напаѓа.

„Престани да ме удираш!“ се развивувам.

Вратата од тоалетот што води кон дневната соба се отвора со тресок и моето лево око сега функционира доволно за да видам дека таму стои Бренан. „Што се случува овде, да му се плукнам?“ Тој тргнува накај нас, ми ги одлепува рацете од нејзините зглобови и застанува меѓу нас двајца. Јас повторно си го лепам пешкирот за очите и цврсто ги затворам.

„Овој ми влезе на мочање!“ се развивува девојката. „И гол е!“

Го отворам едното око и погледнувам надолу. Да, јас навистина сум гол. „Да му ебам мајката, Ворен. Облечи нешто“, вели Бренан.

„Од каде да знам дека ќе бидам нападнат во сопствениот тоалет?“ велама покажувајќи накај неа. „И кога сме веќе кај тоа, што мајка бара таа да го користи мојот тоалет? Твоите гости можат да го користат твојот тоалет“.

Бренан одбранбено ги крева двете раце. „Таа не ја помина ноќта со мене“.

„Одвратно“, мрмори девојката.

Не ми е јасно зошто Риџ мислеше дека ќе биде добра идеја да го издава четириособниот стан. И покрај тоа што една од спалните соби е празна, јас сепак мислам дека овде двајца луѓе се вишок. Особено кога има и гости кои преноќуваат тука и не знаат како ни е договорена поделбата на тоалетите.

„Видете“, велама, туркајќи ги двајцата кон вратата што води кон дневната соба. „Ова е мој тоалет и сега ми треба. Не ме боли уво каде спиела или со кого спиеа; таа може да го користи твојот тоалет. Овој е мој“.

Бренан го крева десниот показалец и се врти да ме погледне. „Реално“, вели тој „ова е заеднички тоалет. На твојата соба и онаа“. Тој покажува кон вратата на

Можеби Никотиш

другата спална соба. „А таа соба сега е на...“ Покажува кон девојката. „Брицит. Твојата нова цимерка“.

Се сепнувам.

Зошто ја нарече моја цимерка?

„Како тоа мислиш, *цимерка*? Мене никој не ме прашал дали сакам цимерка“.

Бренан ги крева рамениците. „Реално, ти многу ретко плаќаш кирија, Ворен. Па, со оглед на тоа, немаш право на збор во одлучувањето кој ќе живее тука“.

Тој знае дека не плаќам кирија затоа што сум менаџер на нивниот бенд, но факт е дека Риџ го носи финансискиот товар сам. За жал, муабетот му држи вода.

Ова не е добро. Јас не можам да делаам тоалет со девојка. Особено не со девојка со толку тешка рака. И особено не со девојка со толку бронзена кожа.

Ја вртам главата на другата страна за да не ја гледам. Фактот што е згодна ме вади од кожа. А уште повеќе ме вади од кожа фактот што е бринета затоа што страшно ми се допаѓа нејзината долга кафена коса и како ѝ е собрана, целата разбушавена и што го знам.

По ѓаволите!

„Па, ова беше навистина забавен момент на зближување“, вели Брицит тргнувајќи накај мене. Таа ги става рацете на моите раменици и ме турка назад кон мојата соба. „Сега чекај да дојдеш на ред, *цимер*“.

Вратата од тоалетот треска пред моето лице и јас повторно стојам во мојата соба. Сè уште гол. И можеби малку кастриран.

„Сега можеш да излезеш и ти“, ја слушам како му вели на Бренан пред вратата од дневната соба да се затвори со тресок. Некоја секунда подоцна, слушам дека го пушта тушот.

Таа е под туш.

Мојот туш.

Сега веројатно ја соблекува маицата, ја фрла на земја, ги повлекува гаќите надолу преку колковите.

Црно ми се пишува.

Овој стан е моето засолниште. Моето свето место. Мојата машка пештера. Единственото место каде мојот живот не го контролираат жени. Шефицата ми е жена, сите професорки ми се жени, сестра ми и мајка ми се жени. Кога Брицит ќе ја окупира мојата туш кабина и ќе ја претвори во нејзина и женска со сите нејзини розови шампони и бикчиња за бричење и разни срања, црно ми се пишува. Тоа е моја туш кабина.

Тргнувам кон собата на Риц и неколкупати го притискам прекинувачот за светло за да го предупредам дека влегувам затоа што е глум и не може да ме чуе дека тропам или дека луто трескам со нозете додека одам накај неговата соба како мало дете кое се подготвува да му се жали на својот постар брат.

Го притискам прекинувачот уште двапати, а потоа ја отворам вратата од неговата соба. Тој се поткрева на лакти, потполно комиран и гроги. Веднаш го забележува бесот на моето лице и почнува да се смее, тргнувајќи од погрешна претпоставка дека сум дојден поради заебанцијата со лутиот чили сос.

Не ми се верува дека паднав на тоа. Но секогаш спијам како заклан и паѓам на таа заебанција секој проклет пат.

„Заебанцијата ти беше глупава“, му велам со знаковен јазик. „Но не дојдов за тоа. Мора да поразговараме“.

Тој се исправува на креветот и посегнува по будилникот за да види колку е саат. Тогаш повторно погледнува во мене, малку нервозно. „Шест и пол е“, ми

покажува со знаци. „За што тоа сакаш да разговараме во шест и пол сабајле, да му се плукнам?“

Покажувам во правец на спалната соба на новата цимерка.

Брицит.

Го мразам нејзиното име.

„Си примил девојка?“ Го правам знакот за цимерка и продолжувам. „Што ѓавол те натера да дозволиш со нас да се всели девојка?“

Риц го прави знакот за името на Бренан. „Не јас. Тоа беше масло на Бренан. Мислам дека немаше теоретска шанса да прифати не за одговор.“

Се смеам. „А од кога па Бренан почна да го боли уво за девојки?“

„Те слушнав“, вели Бренан од зад мене. „И те видов како покажуваш со рацете.“

Се вртам накај него. „Одлично. Штом е така, одговори ми на прашањето.“

Тој ме прострелува со еден лут поглед, а потоа погледнува во Риц. „Продолжи да спиеш, брат. Јас ќе го средам петгодишново дете“. Ми дава знак да го следам кон дневната соба и го исклучува светлото во собата на Риц на излегување.

Јас го сакам Бренан, но фактот што се знаеме толку долго понекогаш прави да се чувствувам како и мене да ми е помал брат, не само на Риц. Како да ми е неподносливо иритантен помал брат. Помал брат кој мисли дека вселувањето на неговите жени во нашиот стан е добра идеја.

„Брицит ќе биде тука само неколку месеци“, вели Бренан продолжувајќи накај кујната. „Таа поминува низ тежок период и ѝ треба место за живеење“.

Го следам кон кујната. „Не знаев дека си почнал

Калин Хувел

да работиш на обезбедување згрижувачки домови за напатени жени. Ти обично не ги оставаш девојките ни да преноќат тука откако ќе завршиш работа со нив, а не пак да им дозволиш да се вселат кај тебе. Што е работава? Да не си вљубен во неа? Затоа што ако е така, тогаш ова е најглупавата одлука што некогаш си ја донел. Девојката ќе ти здодее за недела дена и што после?“

Бренан се врти накај мене и смирено крева еден прст. „Веќе ти кажав, не е така како што мислиш. Ние не сме заедно и никогаш нема да бидеме заедно. Но таа ми е важна и поминува низ тежок период и ние ќе ѝ помогнеме, океј?“ Вади едно шише вода од фрижидерот и го отвора. „Нема да биде толку лошо. Таа паралелно студира и работи, во најголемиот дел од времето нема ни да биде дома. Едвај ќе ја гледаш. Нема ни да забележиш разлика од претходно“.

Фрустрирано офкам и си го протривам лицето со рацете. „Баш супер“, мрморам. „Последната работа што ми треба во моментов е некоја си девојка да ми го окупира целиот тоалет“.

Бренан превртува со очите и тргнува кон својата соба. „Тоа е само *тоалет*, Ворен. Се однесуваш како мало, разгалено гомно“.

„Таа ме удри!“ велеам во своја одбрана.

Бренан се врти и крева една веѓа. „Јасно ти е сега на што мислам?“ Влегува во својата соба и ја затвора вратата зад себе.

Слушам дека водата во туш кабината престанува да тече и завесата внатре се отвора. Веднаш штом вратата од нејзината спална соба се затвора, тргнувам кон тоалетот. *Мојот* тоалет. Се обидувам да ја отворам вратата од дневната соба, но таа е заклучена однатре. Тогаш влегувам низ мојата соба, па ја проверувам таа

Можеби Никогаш

врата, но и таму е заклучено. Излегувам од мојата соба и тргнувам директно накај нејзината. Успевам да видам малку гола кожа пред таа да почне да вреска и да се покрие со еден пешкир.

„Што правиш, да му се сневиди?“

Зема една штикла и ја фрла накај мене. Штиклата ме погодува во рамото, но јас не трепнувам со око. Ја игнорирам, влегувам во тоалетот и ја трескам вратата. Тогаш се потпирам на неа, ја заклучувам зад мене и ги затворам очите.

По ѓаволите, колку е згодна.

Зошто мора да е толку згодна?

Божем не е доволно лошо тоа што треба да делам тоалет со девојка, па сега треба да го делам со згодна девојка? Згодна девојка која згора на тоа е и злобна? Згодна девојка со нездраво убав бронзен тен и коса толку долга и густа што ѝ ги покрива градите кога е влажна и *по ѓаволите, по ѓаволите, по ѓаволите.*

Го мразам Бренан. Го мразам Риџ. И истовремено ги сакам што ми го прават ова.

Можеби живеењето со неа како цимерка би можело да биде добра работа. Некогаш.

„Еј гомнар!“ ја слушам како се дере од другата страна на вратата. „Ти ја потрошив целата топла вода. Убаво да си поминеш таму внатре“.

Или можеби никогаш.

Одам во собата на Бренан и ја отворам вратата. Тој пакува куфер и воопшто не погледнува во мене додека му приоѓам.

„Што е па сега?“ прашува нервозно.

„Морам да те прашам нешто и сакам да бидеш комплетно искрен со мене“.

Тој воздивнува и се врти да ме погледне. „Што е?“

Калин Хубер

„Имаш спиено со неа?“

Ме гледа како да сум идиот. „Веќе ти кажав дека немам“.

Се вадам од кожа што тој се однесува толку зрело и смирено во врска со целата оваа ситуација затоа што мојата реакција прави јас да се чувствувам страшно незрело. А Бренан отсекогаш бил оној незрелиот. Уште од времето кога го запознав Риџ... *Боже, пред колку време беше тоа, пред десет години? Јас имам дваесет и четири, Бренан има дваесет и една... Аха. Десет години.* Тие ми се најдобри пријатели цела една декада, а ова е првпат да се почувствувам инфериорно во однос на Бренан.

Тоа не ми се допаѓа. Јас сум оној одговорниот. Па, не толку одговорен колку Риџ, многу јасно, но никој не ни може да биде одговорен колку Риџ. Како и да е, јас сепак го менаџирам бендот на Бренан и тоа ми оди проклето добро, па затоа не можам да разберам зошто не можам да ги контролирам сопствените реакции сега.

Не можам да ги контролирам затоа што... затоа што се познавам себеси и знам дека ако не успеам да се отарасам од новата цимерка веднаш, тогаш постои голема шанса да се залетам по неа. А ако јас се залетам по неа, тогаш морам да бидам сигурен дека Бренан *не* е залетан по неа.

„Мораш да бидеш искрен со мене затоа што мислам дека има шанси да си вљубен во неа и сакам да ми кажеш дека *не си* оти можно е да сакам да ја бакнувам. И да ја допирам. Многу. Онака, насекаде“.

Бренан се плеска по чело и ме погледнува како да сум го изгубил умот. Прави неколку чекори наназад.

„Се слушаш ли ти, Ворен? Мислам, да му ебам мајката, човек! Пред три минути ми се дереше затоа што

ја мразиш и не ја сакаш тука, а сега ми кажуваш дека ја сакаш? Да не имаш биполарно растројство?“

Муабетот му држи вода.

Човече, што е проблемот со мене?

Почнувам да шетам наваму-натаму низ собата и се обидувам да најдам решение. Таа не може да остане тука. Но јас сакам да остане. Јас не можам да делаам тоалет со неа, но истовремено навистина не сакам ни некој друг да дели тоалет со неа. Очигледно сум малку себичен.

Одеднаш престанувам со избезуменото шетање низ собата и погледнувам во Бренан. „А зошто е толку зловна?“

Бренан доаѓа до мене и смирено ги става рацете на моите раменици. „Ворен Расел, да си се смирил во истава секунда. Почнуваш да ме вадиш од памет, да му се сневиди“.

Затресувам со главата. „Знам. Извини. Јас само... не сакам да ме привлекува некоја твоја девојка, па затоа, ако е таква работата, морам да знам уште на старт. Ние сме пријатели скоро цел живот и не ми паѓа ни на крај памет да дозволам нешто вакво да се испречи меѓу нас. Но се надевам дека ти е јасно дека не можеш туку така да ми ставиш девојка како неа во скут и да очекуваш од мене да не тргнувам во тој правец со мислите. А јас штотуку ја видов гола и сега сум бескорисен. Уништен. Таа е толку совршена под сите тие алишта што...“ Погледнувам во него. „Сакам само да бидам сигурен дека нема да ги преминам границите кога ќе фантазирам за неа вечер“.

Бренан зјапа во мене и размислува за моето признание. Тогаш ме тапка по рамото и му се враќа на својот куфер. „Таа е зловна, Ворен. Веројатно најзловната девојка што си ја сретнал во животот. Па ако ноќеска

Калин Хубер

те убие на спиење, немој да речеш дека не сум те предупредил“. Го затвора куферот и почнува да го закопчува. „Нејзе ѝ треба привремено живеалиште, а ние имаме вишок соба. Ке те замолам само за една работа. Нејзиниот живот прави мојот живот и животот на Риц да изгледаат како песна во споредба, па затоа те молам полека со неа“.

Седнувам на работ од неговиот кревет. Се обидувам да сочувствувам како што налага ситуацијата, но бизнис менаџерот во мене е скептичен. „И што, туку-така ти се јави како гром од ведро небо и праша дали може да се всели кај тебе? Не мислиш дека тоа е малку сом-нително, Бренан? Не мислиш дека е некако поврзано со тоа што бендот конечно почна да станува популарен?“

Бренан луто зјапа во мене. „Таа не е опортунист, Ворен. Верувај ми за ова. И пуштај ѝ се ако сакаш, не ми е гајле“.

Тргнува кон вратата и си ги зема клучевите од комодата. „Ке се вратам следната недела, по последниот настап. Среди работа со нашите хотелски соби?“

Кимам. „Ти ги испратив потврдите за резервација на мејл“.

„Фала“, вели тој додека излегува од собата.

Се оптегнувам на креветот и се нервирам што сега знам дека таа не му се допаѓа на Бренан. Затоа што тоа значи дека девојката е слободна во тој поглед.

А јас делумно се надевав дека не е.

Но некоја секунда подоцна се насмевнувам... затоа што е.